

MARGREET WAGES

Scherven
van het verleden

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Vader was vijfenzestig jaar geworden. De volwassen kinderen hadden een uitgebreid diner in een chic restaurant geregeld om dat te vieren. Toen ze thuiskwamen, was de kat zoek.

Normaal liep hij (het was een zij, maar dat lag niet zo lekker in het gehoor) altijd net in de buurt van de voordeur met een air van: ‘ik liep hier héél toevallig’ maar nu was hij nergens te zien.

Petra en haar zus liepen automatisch naar de bovenverdieping, want als Felix de geest had lukte het hem nog weleens de slaapkamerdeuren open te krijgen: uitgekiende sprong naar de deurkruk, even log bungelen aan twee poten, snel het hele kattenlijf tegen de deur zwaaien, en ja hoor, de donszachte kattenspeelweiden met de dierbare lijfluchtjes van de huisgenoten lagen in al hun heerlijkheid voor zijn ogen uitgestrekt.

Maar boven was de kat ook niet. De bedden in de ouderslaapkamer waren ordelijk en strak als altijd – geen kreukelig rondje met kattenharen te zien. Liesjes bed met het felgekleurde dekbed wees evenmin op katteninvasies. Uiteraard waren de slaapkamers verboden ter-

rein voor Felix, speciaal de kamer van Liesje, want eigenlijk was zij allergisch voor katten. Maar ze was zo'n kattenliefhebster dat ze er best een rooie snufferd en traanogen voor over had om toch met Felix te knuffelen en te dollen.

Petra en Liesje keken elkaar aan en zetten roepend en vleierend hun zoektocht voort. De oude kamer van Petra zelf, de badkamer, vervolgens naar de zolder, naar de voormalige kamer van hun getrouwde broer; twee hoofden, bukkend onder de bedden (soms keken ze elkáár aan, ieder aan een kant van het bed) aldoor maar roepend: 'Felix, kom dan!'; Liesje steeds zorgelijker en Petra steeds meer geërgerd.

Naar beneden maar weer, waar hun ouders met gespreide handen, opgetrokken schouders en wenkbrauwen en neergetrokken mondhoecken beduidden dat hun aanbeden schat in de lucht opgelost was.

'Ik ben bang dat hij in paniek geraakt is om het een of ander,' zei hun vader fronsend, 'gewonde beesten willen nog weleens wegkruipen.'

'Dan zal het een hele toer zijn om hem te vinden,' zei zijn vrouw. Petra keek hen even

aan. Ze konden het allebei weten, want moeder kwam uit een boerenfamilie, en vader in zekere zin ook Hij had in de oorlog als jong kind van een Joods-Duitse moeder en een niet-Joodse Nederlandse vader ondergedoken gezeten op een boerderij.

Petra was iemand die het niet gauw opgaf. Ze zag dat Liesje het evenmin opgaf, maar bij haar kwam dat niet voort uit doorzettingvermogen maar uit radeloosheid. Ze liepen de keuken in, graaiden tegelijkertijd naar de schuursleutel, lieten het ding achter de koelkast vallen (gemopper en gehannes met pollepels om ‘mer weer achter vandaan te vissen’) en gooiden de buitendeur open.

In het licht van de tuinlamp zagen ze meteen de rode pootafdrukjes op de tegels. Liesje slaakte een half-snikkende gil en Petra zei iets heel onparlementairs. Ze renden naar de schuur, waar de pootafdrukjes een toenemende mate van bloederigheid vertoonden. ‘Hij is gewond!’ riep Liesje half huilend. ‘Hier, hier! Hij is het luikje doorgegaan! Allemaal bloed!’ – en het scheelde niet veel of ze was in haar radeloosheid zelf het kattenluikje doorgekropen.

Maar het rode spoor leidde ook naar het plantenkasje achterin de tuin. Petra inspecteer-

de snel de kasruiten en zag vrijwel meteen de kapotte ruit aan de achterzijde, één bebloede scherf als een glazen dolk uitstekend naar buiten.

Liesje was nu voluit in tranen. Ze was vierentwintig jaar, maar ze was nou eenmaal een beetje minder weerbaar dan je van iemand van haar leeftijd verwachten zou. Van kleins af aan was ze al zo geweest: een argeloos, kwetsbaar kleutertje, dat door haar zeven jaar oudere zusje op een wat bruuske, ongeduldige toon getroost werd.

Petra draaide zich om, blokkeerde de doorgang voor haar zusje en duwde haar in de richting van de schuurdeur. ‘Hij zit natuurlijk hier,’ zei ze, terwijl ze de deur opentrok. Het was helemaal niet zo natuurlijk, maar ze was zelf al een beetje wee geworden van de aanblik van de bebloede glazen dolk en ze wist zeker dat Liesje helemaal door het lint zou gaan.

Ze werd nijdig. Dat stomme beest! Alles werd voor hem gedaan, hij werd in de watten gelegd (kattenluikjes in alle deuren – elektronisch beveiligd tegen asielzoekers-uit-kattenland; op allerlei plaatsen in huis en schuur met lappen gecapitonneerde reservemandjes; en nog moest hij zichzelf in de problemen brengen. In de

nesten, liever gezegd. Ze aarzelde even toen ze de schuur binnenstapte. Wie weet of die idioot zich de hals had doorgesneden...

De kat zat in een hoek achter een paar dozen, die op onrustbarende wijze vol bloedvlekken zaten. Maar vooralsnog leek het niet méér te zijn dan een gapende wond aan zijn voorpoot. Petra probeerde hem te pakken, maar hij zei dreigend: 'Ghèè!!' en hapte naar haar met een venijnig klappend bekkie.

Liesje veegde met haar hand haar tranen weg en viel op haar knieën. 'Felix, Felixje, kom maar, kom maar...' en ze nam heel voorzichtig de kat in haar armen. Teruglopend naar het huis zagen ze net hoe in de verlichte huiskamer hun vader zijn krant weglegde en naar de tuindeur liep, terwijl moeder Van Gelder, met de nog lege koffiekkan in haar hand, ongerust naar buiten stond te kijken. 'Grote goedheid!' zei ze, toen ze Liesje binnen zag stappen met de kat in haar armen, maar het was niet duidelijk of dat sloeg op de gapende wond of op de bloedvlekken op Liesjes nieuwe jasje. Gelukkig zei ze verder niets.

Na een nerveus georganiseer van een kartonnen doos en het bijeen graaien van doeken en lappen om het beest zo comfortabel moge-

lijk te vervoeren, zaten Petra en Liesje even later in de auto, op weg naar de dierenarts.

‘Ik vind het ook zo erg dat onze dag verknoeid is, ik bedoel papa’s dag,’ zei Liesje ongelukkig, intussen sussende geluidjes makend tegen Felix, die vanuit de kartonnen doos langgerekte, lage protesttonen liet horen. Van de hele familie had Liesje zich het meest verheugd op het feestje. Zij was het die na lang puzzelen het restaurant uitgezocht had, en zij was het die aan tafel een roerende toespraak gehouden had ter ere van de jarige vader. Tevoren waren er allerlei dingen al misgelopen – hun broer Arno, die psycholoog was, was onverwacht opgeroepen vanwege problemen met een patiënt en zijn vrouw Eva kon ook niet komen, omdat de babysitter had afgebeld wegens ziekte.

Petra had zich eigenlijk evenmin vrij kunnen maken, er was op kantoor een belangrijke vergadering en ze had er absoluut bij willen zijn. Aan de andere kant had ze een bloedhekel aan vergaderingen, omdat bijna niemand echt bondig kon formuleren. Het kwam dus eigenlijk wel goed uit dat ze tegen vijven weg moest, het belangrijkste had ze toen al wel gehoord. Bij vergaderingen zou je een afstandsbediening

moeten hebben: knip – kop dicht, als een spreker te lang aan het woord was.

‘Hier ergens moet het zijn,’ zei ze, toen ze in de buurt van de dierenkliniek kwamen. Ze speurde links en rechts de straat af.’ Weet jij het huisnummer nog? Je bent er toch al eens eerder geweest? – Allepieten!!’, onderbrak ze zichzelf en ze remde uit alle macht. De auto vlak voor hen had een onverwachte zwaai naar links gemaakt en ze kon hem nauwelijks ontwijken. Woest draaide ze het autoraampje omhoog. ‘Stomme stuntel!’ schreeuwde ze tegen de net uitstappende automobilist. Meer tijd had ze niet om verdere grieven kenbaar te maken, want ze moest op het verkeer letten. Nijdig reed ze de straat verder uit.

‘Ssst, zoet maar,’ zei Liesje. ‘Nee joh, ik heb het tegen de kat! Tussen haakjes, het is nummer tien. We zijn er al voorbij.’

‘Hè!’ zei Petra ongeduldig, en nadat ze de wagen gekeerd had en bij nummer 10 stopte, ontdekte ze dat de stuntelende automobilist net de deur van de dierenarts binnenging. ‘Daar heb je dat stuk ezel!’ zei ze, de motor afzettend. ‘Die moest zeker voor zichzelf bij de dierenarts zijn!’ Ze keek verbaasd opzij omdat haar zusje opeens begon te proesten. Even la-

ter duwde ze de deur van de wachtkamer open.

De stomme stuntel van daarnet keek haar frontaal aan, maar of hij haar herkende kon ze niet bepalen. Hij had al zijn aandacht nodig voor het temmen van een gigantische sint-bernards-hond die een oorverdovend blafsalvo hield. ‘Heb je het tegen mij?’ vroeg ze, zich naar de hond buigend. De stomme stuntel – een man van een jaar of dertig, schatte ze – trok de hond aan zijn riem een eindje terug. Naast hem zat een man van ongeveer dezelfde leeftijd, met één arm in een mitella en een grote pleister op zijn voorhoofd. ‘Heeft hij een hapje uit u genomen?’ vroeg ze.

De hele meute schoot in de lach, maar ze had het helemaal niet leuk bedoeld. De stomme stuntel gaf antwoord voor zijn metgezel. ‘Ja inderdaad, dat had wel voor de hand gelegen. Maar hij heeft pas een aanrijding gehad en toevallig is zijn hond net ziek. Dus treed ik als chauffeur en leeuwentemmer op.’

‘O, op die manier,’ zei ze knikkend en ging naast Liesje zitten, die met twee handen de kartonnen doos omklemd hield en een beetje schichtig keek naar de diverse onrustige beesten om zich heen. Petra vroeg zich af of het feitelijk wel handig was, beesten met misschien

alle mogelijke ziekten, die hier zo vlak bij elkaar zaten. Aan de andere kant speelde dat probleem net zo goed in een mensenwachtkamer en daar hoorde je eigenlijk nooit klachten over. Wetenschappers bogen zich wel over het probleem hoe ze een terugwijkende kin of een niet-terugwijkende boezem konden corrigeren, maar van statistieken over de ziekten die je in dokterswachtkamers oppikte had ze nog nooit gehoord. ‘Ik voel me ook reuze schuldig over die kapotte ruit,’ fluisterde Liesje zenuwachtig. ‘Hij was al een paar dagen stuk, sinds die storm van afgelopen weekend, weet je nog wel? Maar we waren er geen van allen toe gekomen om hem te maken.’

‘Had mij dan gebeld,’ zei Petra fronsend.

‘Nee joh, jij hebt het al druk genoeg met je baan. Je hebt altijd zo veel aan je hoofd! Ssst, stil maar,’ eindigde ze tegen de doos, waar met tussenpozen nog steeds het beledigde gebrom uit opsteeg.

‘De volgende,’ kwam het hoofd van de dierenarts om de deur van de spreekkamer. De sint-bernardshond stond prompt op, alsof hij wist welk volgnummertje hij had, en trok de stomme stuntel plus de gewonde baas richting spreekkamer. Tegelijk kwamen er van buiten